

ת"פ 56373/03/17 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשם י"כ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 56373-03-17 מדינת ישראל נ' י"כ
בפני כבוד השופט הישום אבו שחאדה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל
ע"י עוה"ד מעין דואק

נגד
הנאשם י"כ
ע"י עוה"ד הישום קבלאן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל שני אישומים. הנאשם כפר בכתב האישום ונשמעו הראיות.
2. באישום הראשון, יוחסה לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין). על פי עובדות האישום הראשון, ביום 29.12.16, בשעה 14:00 או בסמוך לכך, השתחרר הנאשם מאשפוזו במחלקה ג' בבית החולים בבאר יעקב. עת קיבל הנאשם את מכתב השחרור שלו, פנה לאחד האחים שעבדו במחלקה בשם מחמוד אבו חמד (להלן: מחמוד) ואמר לו: "אני מכיר ערבים מכפרים ברחבי הארץ, ואני אנקום בך על זה שקשרת אותי וגררת אותי באותו לילה, כמו שקשרת אותי וגררת אותי באותו לילה, אני ארים אותך למעלה".
3. באישום השני, יוחסה לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 30.12.16, בשעה 15:00 או בסמוך לכך, הגיעו שוטרים לביתו של הנאשם שבתחומי העיר לוד. עת הובל הנאשם לניידת המשטרה, אמר הנאשם לשוטר נועם כהן: "מה הבאתם אותי על אונס, אני אנסתי שתי בחורות אתמול, אני אונס ילדים, אני פדופיל" וכן אמר: "אני אזיין אותך ואראה לך מה זה, העיניים האלה, והר והר לא נפגשים אבל בני אדם כן, אני ירק לך על הפנים". בנוסף, אמר הנאשם לשוטרים שישפריץ דם עליהם וחבל עליהם ובהמשך איים על השוטר וונדהגן מלאקו "אשים כסף יום יום

כדי שלא תמשיך להיות ברמלה ובחיים... אנקום בהם ולא אשאר חייב לאף אחד". בהמשך, עת ליווה השוטר דורון אזולאי את הנאשם לשירותים בתוך תחנת המשטרה, טרק הנאשם את דלת השירותים ואמר: "אם אתם גברים תיכנסו לתא, אני אזיין אתכם" ובהמשך פתח את מכנסיו ואמר: "בואו תמצוץ לי את הזין.. אני אזיין אותך".

האישום הראשון

4. מחמוד העיד במשפט ולהלן תמצית עדותו (פרוט' מיום 23.10.18, עמ' 13 ש' 7 - עמ' 15 ש' 3):

א. בזמן האירוע מושא האישום הראשון, עבד כאח בבית החולים לבריאות הנפש בבאר יעקב ובמסגרת תפקידו טיפל בנאשם שהיה מאושפז במחלקה שבה עבד מחמוד.

ב. במחלוקת פסיכיאטריות קיים נוהל "קשירה" של מטופלים שמטרתו הגבלת ארבע הגפיים של מטופל. במהלך אשפוזו של הנאשם, נאלץ להשתמש בנוהל "קשירה" כנגד הנאשם.

ג. ביום 29.12.16, לאחר שמצבו הנפשי של הנאשם התאזן עקב הטיפול התרופתי שקיבל, הוחלט על שחרורו מבית החולים. מחמוד מסר לידי הנאשם את כתב השחרור מבית החולים וניסה להסביר לו על המשך הטיפול התרופתי שעליו לקבל. בתגובה, הנאשם הביע את כעסו על כך שנקשר בארבע הגפיים על ידי מחמוד ואמר לו "אני מכיר ערבים מהכפרים ברחבי הארץ ואדאג להרים אותך למעלה".

5. לעומת זאת, להלן תמצית עדותו של הנאשם לגבי האירוע מושא האישום הראשון (ראו: אמרות החוץ של הנאשם, ת/1 ש' 3 - 9, ת/2 ש' 1 - 9, וכן עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 20.3.19 עמ' 34 ש' 26 - עמ' 35 ש' 21):

א. לנאשם יש רקע פסיכיאטרי ומחמוד קשר אותו בארבע הגפיים במהלך האשפוז בבית החולים בבאר יעקב ואף גרר אותו, והכל שלא כדין ותוך שימוש לרעה בסמכותו. בנוסף, לנאשם היו חתכים בידיו ולכן קשירתו בארבע גפיים מנוגדת לנהלים המקובלים בבית החולים (ראו האישורים הרפואיים לגבי החתכים בידיו, נ/1 ו-נ/2).

ב. בעת שהנאשם היה אמור להשתחרר מבית החולים, הוא אמר למחמוד "יש אלוהים" וגם ניבל את פיו וקילל את מחמוד, וזאת בעקבות כך ששלטענתו מחמוד קשר וגרר אותו שלא כדין. הנאשם הדגיש שלא איים על מחמוד ולא אמר לו כי ירים אותו למעלה או שישלח "ערבים מהכפרים" שיטפלו בו.

6. הנני מעדיף את גרסתו של מחמוד על פני גרסתו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים באירוע מושא האישום הראשון, וזאת לאור העובדה שעדותו של מחמוד נתמכת בשני מקורות עצמאיים של חיזוק:

א. חיזוק ראשון, מעדותה של רוני זך (להלן: רוני): רוני העידה שבאותה עת עבדה כאחות באותה מחלקה שבה התרחש האירוע מושא האישום הראשון. רוני העידה שיחסיה עם מחמוד היו יחסי עבודה רגילים וניטרליים. רוני העידה שהנאשם היה אמור להשתחרר מהמחלקה ובעת שמחמוד דיבר עמה לגבי מטופל אחר, הנאשם נכנס לדבריו ואמר לו שידאג שהוא ישלם על מה שעשה לו באשפוז ושהוא מכיר אנשים מכל מיני כפרים ערביים וידאג לשלוח אותם אליו. לפי עדותה של רוני, הנאשם היה נסער וחזר מספר פעמים על דברי האיום. בהמשך, מחמוד התרחק מהנאשם בכך שיצא מהחדר שבו נאמרו הדברים (פרוט' מיום 23.10.18, עמ' 16 ש' 18 - עמ' 17 ש' 32).

ב. חיזוק שני, המידיות בהגשת התלונה למשטרה: מחמוד דיווח למשטרה מיד לאחר קרות האירוע ובעקבות כך הגיע השוטר דורון אזולאי לבית החולים (ראו: דו"ח הפעולה של השוטר דורון אזולאי, ת/24). הלכה פסוקה היא שדיווח מידי למשטרה לאחר אירוע עברייני, מהווה נתון שמחזק את עדותו של המתלונן ומגביר את מהימנות התלונה (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז); ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15), פסקה 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

7. לפיכך, הנני קובע כי מתקיים היסוד העובדתי והיסוד הנפשי שבעבירת האיומים. היסוד העובדתי הוא עצם אמירת הדברים על ידי הנאשם שידאג לשלוח אנשים לפגוע במחמוד. ב-רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95 נקבע שעבירת האיומים היא עבירה התנהגותית ולא תוצאתית ואשר כוללת בתוכה "כוונה מיוחדת" להפחיד אדם או להקניטו (**שם**, עמ' 106 ו-124). במקרה שבפניי, היסוד הנפשי מתבטא בכך שהדברים נאמרו מתוך כוונה מיוחדת להפחיד את מחמוד שייפגע, וזאת כנקמה על כך שעשה שימוש בנוהל קשירת ארבע גפיים במחלקה הפסיכיאטרית בה היה מאושפז הנאשם.

האישום השני

8. השוטר נועם כהן העיד בתמצית כדלקמן (ראו: דו"ח הפעולה שלו, ת/20, וכן עדותו בבית המשפט בפרוט' מיום 5.2.19, עמ' 25 ש' 13 - עמ' 26 ש' 32):

א. ביום 30.12.16, הגיע לכתובת ביתו של הנאשם על מנת לעכבו לתחנת המשטרה עקב האירוע מושא האישום הראשון. הנאשם הובל לניידת המשטרה ואמר "מה הבאתם אותי על אונס, אני

אנסתי שתי בחורות אתמול, אני אונס ילדים, אני פדופיל". בנוסף, אמר לשוטר נועם כהן "אני אזיין אותך ואראה לך מה זה העיניים האלה, הר והר לא נפגשים אבל בני אדם כן". בהמשך גם אמר "אני ירק לך על הפנים".

ב. נועם כהן העיד ששמר על איפוק ולא הגיב לדברי הנאשם. בהמשך, הוביל אותו כאשר הוא אזוק בידיו וברגליו לתחנת המשטרה.

9. לעומת זאת, הנאשם העיד שלא אמר את הדברים שצוינו לעיל והשוטרים שהגיעו אליו לבית התנהגו אליו בצורה ברוטאלית בכך שתקפו אותו, קיללו אותו והשפילו אותו (ראו: אמרות החוץ של הנאשם, ת/1 ש' 9 - 21, ת/4 ש' 14 - 25; וכן עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 20.3.19 עמ' 36 ש' 1 - עמ' 37 ש' 24).

10. הנני מעדיף את עדותו של נועם כהן על פני עדותו של הנאשם לגבי אופן השתלשלות הדברים בעת הגעת השוטרים לביתו לצורך עיכובו לתחנת המשטרה בעקבות האירוע מושא האישום הראשון, וזאת מאחר ועדותו של השוטר נועם כהן, נתמכת בשני מקורות נפרדים ועצמאיים של חיזוק:

א. חיזוק ראשון, מעדותו של השוטר רונן סופר: השוטר רונן סופר העיד שברגע שהגיע לדירתו של הנאשם, האחרון החל לקלל את השוטרים והתנגד בכוח מלהיכנס לניידת המשטרה ולכן לא היה מנוס משימוש בכוח כנגדו על מנת לכבול אותו ולהכניסו לניידת (ראו: דו"ח הפעולה של השוטר רונן סופר, ת/21, וכן עדותו בבית המשפט בפרוטוקול מיום 5.2.19, עמ' 28 ש' 6 - 16, עמ' 28 ש' 28 - עמ' 29 ש' 30).

ב. חיזוק שני, מעדותו של השוטר מלאקו וונדהגן: לי דו"ח הפעולה של השוטר מלאקו, הוא הגיע לביתו של הנאשם יחד עם השוטר נועם כהן על מנת לעכבו. הנאשם התנגד לעיכוב והחל לאיים על השוטרים שהוא ישפירץ עליהם דם. בנסיבות אלה, ולאור התנגדותו של הנאשם, לא היה מנוס משימוש בכוח כנגדו לצורך הכנסתו אל תוך ניידת המשטרה. לפי דו"ח הפעולה של השוטר מלאקו, בדרך לתחנה, הנאשם אמר שהוא ישים כסף יום כדי שהשוטרים לא ימשיכו להיות ברמלה ושלא יהיו בחיים ואמר כי ינקום בהם ולא ישאר חייב לאף אחד (ראו: דו"ח הפעולה של השוטר מלאקו וונדהגן, ת/22, וכן עדותו בבית המשפט ביום 5.2.19, עמ' 31 ש' 2 - עמ' 33 ש' 8). יש לציין שהשוטר מלאקו העיד שאינו זוכר את האירוע אך אישר שאכן רשם את דו"ח הפעולה. בנסיבות אלה, יש לראות בדו"ח הפעולה כעדות שמוגשת על פי הכלל של "כלל הקפאת הזכירה". הנני קובע שיש לייחס משקל גבוה לאמור בדו"ח הפעולה של השוטר מלאקו, וזאת מאחר ותוכנו של דו"ח הפעולה מקבל חיזוק מעדותו של השוטר נועם כהן ומעדותו של השוטר רונן סופר, וכך גם להיפך. הווה אומר, דו"ח הפעולה של השוטר מלאקו יכול גם הוא לשמש מקור עצמאי של חיזוק לעדותו של השוטר נועם כהן.

11. יתר על כן, לאחר שהנאשם הגיע לתחנת המשטרה, על פי דו"ח הפעולה שנרשם על ידי השוטר דורון אזולאי, הנאשם קילל אותו ואת שאר השוטרים והתנגד לביצוע חיפוש על גופו ובהמשך, טרק את הדלת של השירותים בחוזקה ואמר "אם אתם גברים תיכנסו לתא, אני אזיין אתכם" (ראו דו"ח הפעולה של השוטר דורון אזולאי, ת/23).

12. מנגד, הנאשם העיד שלא היו דברים מעולם, ולטענתו לא אמר לשוטר דורון אזולאי את הדברים שצוינו לעיל (פרוטוקול מיום 20.3.19, עמ' 36 ש' 17 - 21). דא עקא, הנאשם הסכים להגשת דו"ח הפעולה של השוטר דורון אזולאי תוך ויתור על חקירתו הנגדית (ראו פרוטוקול מיום 5.2.19, עמ' 33 ש' 11 - 18). כידוע, כאשר מוגשים מסמכים לבית המשפט בהסכמת הנאשם, תוך ויתורו של הנאשם על חקירתו הנגדית של עורך המסמך, אזי חזקה על הנאשם שהוא מסכים לתוכנו של המסמך (ע"פ 7653/11 **ידען נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.7.12) פסקה 28 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

13. בנסיבות אלה, הנני קובע כי הנאשם ביצע עבירת איומים כלפי השוטרים, הן כלפי אלה שהגיעו לביתו במטרה לעכבו ובין כלפי השוטר דורון אזולאי בתוך תחנת המשטרה. היסוד העובדתי לעבירת האיומים באישום השני, מתקיים מעצם אמירת הדברים שהובאו לעיל. כמו כן, היסוד הנפשי מתקיים מכוח כך שהנאשם חפץ בהפחדת השוטרים שיפגע בהם בשל עצם כך שעכבו אותו לתחנת המשטרה בניגוד לרצונו, תוך שימוש בכוח עקב התנגדותו לעיכוב וגם למעצר שבא לאחריו.

הטענה שמתקיים "סייג השכרות"

14. יש לציין שהתקבלה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו של הנאשם מטעם הפסיכיאטר המחוזי, ואשר לפיה הוא נמצא כשיר לעמוד לדין, הן במישור הדיני והן במישור המהותי, וזאת לגבי שני האישומים. בנסיבות אלה, אשמו של הנאשם בביצוע של העבירות מושא כתב האישום, איננו נגרע במאומה מעצם כך שיש לו רקע פסיכיאטרי ושהיה מאושפז במחלקה פסיכיאטרית פרק זמן קצר לפני ביצוע העבירות מושא שני האישומים.

15. בנוסף, בשלב הסיכומים, הנאשם העלה את הטענה שמתקיים לגביו "סייג השכרות", וזאת לעניין שני האישומים. הנאשם טען שבעת שחרורו מבית החולים בבאר יעקב, היה תחת השפעת תרופות פסיכיאטריות שאותן נטל במהלך האשפוז, ולכן היה במצב של "שכרות" שפוטר אותו מאחריות פלילית. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות, וזאת לגבי שני האישומים.

16. יוזכר, הנטל להוכחת סייג לאחריות פלילית, רובץ לעולם לפתחו של הנאשם. הכלל הוא שעל הנאשם שמעלה את טענת "סייג השכרות" להוכיח שבעת ביצוע העבירה שבה הואשם, היה באחד משני מצבים חלופיים: או במצב של שכרות מלאה כאמור בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין או במצב של שכרות חלקית לפי סעיף 34ט(ה) לחוק העונשין (ראו דברי כבוד השופט עמית ב-ע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת**

ישראל [פורסם בנבו] (16.3.15).

17. המשמעות של שכרות מלאה היא שהנאשם היה "שיכור כלוט" בעת ביצוע העבירה שמיוחסת לו בכתב האישום, קרי "חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה", וזאת כנדרש בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין. המשמעות של שכרות חלקית היא שהנאשם לא היה מודע לפרט מסוים מפרטי העבירה, וזאת כנדרש בסעיף 34ט(ה) לחוק העונשין.

18. הנאשם לא הוכיח שהיה במצב של "שכרות מלאה" או במצב של "שכרות חלקית", בעת ביצוע היסוד העובדתי לעבירת האיומים, וזאת בין באישום הראשון ובין באישום השני. וביתר פירוט:

א. במסגרת האישום הראשון, הנאשם היה מודע לכל רכיביו של היסוד העובדתי בעבירת האיומים: הוא היה מודע לכך שמחמוד הוא אח בבית החולים; הוא היה מודע לכך שמחמוד היה מעורב באופן אישי בשימוש בנזל הקשירה של ארבע הגפיים כנגד הנאשם; הוא היה מודע לכך שהוא עומד להשתחרר מבית החולים ומכאן הבטחתו שלאחר שחרורו ידאג לפגוע במחמוד; הנאשם היה גם מודע לכך שהאיום שהשמיע בפני מחמוד, עלול להפחידו.

ב. במסגרת האישום השני, הנאשם היה מודע לכל רכיביו של היסוד העובדתי בעבירת האיומים: הוא היה מודע לכך שמדובר בשוטרים שהגיעו אליו לבית על מנת לעכבו לתחנת המשטרה ומכאן גם התנגדותו הפיזית והמילולית להתלוות אליהם; הוא היה מודע לכך שהמשך הנסיעה בניידת המשטרה תוביל לתחנת המשטרה; הוא היה מודע לכך שהצהרותיו על כוונתו לפגוע בשוטרים כנקמה על עצם עיכובו ובהמשך גם מעצרו, עלולות להקניטם ולפגוע בשלוות נפשם.

19. במישור של "השכרות המלאה", הנאשם לא הביא ולו בדל ראיה להוכחת טענתו שסוג התרופות הפסיכיאטריות שאותן קיבל במהלך אשפוזו, במטרה לאזן את מצבו הנפשי, עלולות להוביל לאובדן הדעת עד כדי חוסר הבנה מוחלט למעשיו, וזאת בין לגבי האישום הראשון ובין לגבי האישום השני.

20. כמו כן, במישור של "השכרות החלקית", הנאשם לא הסביר מה הנתון העובדתי הספציפי שלא היה מודע לו מתוך תצורך העובדות שייחודי לכל אחד מהאישומים. המשמעות של "שכרות חלקית" היא שהנאשם לא היה מודע לעובדה מאוד מסוימת מתוך מכלול העובדות שהתקיימו בעולם המציאות. כך למשל, באישום הראשון יש נתון עובדתי ייחודי והוא שמחמוד הוא "אח" במחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים, ובעוד שבאישום השני יש נתון עובדתי ייחודי והוא שנועם כהן, וונדגהן מלאקו ודורון אזולאי, הם "שוטרים". הנאשם לא טען שבשל "שכרות חלקית" באישום הראשון הוא לא היה מודע לכך שמחמוד עובד כ-"אח". כך גם, הנאשם לא טען שבשל "שכרות חלקית" באישום השני הוא לא היה מודע לכך כי נועם כהן וונדגהן מאלקו ודורון אזולאי הם "שוטרים". למעשה, הנאשם לא טען דבר שעשוי להוביל למסקנה שהיה במצב של "שכרות חלקית".

סוף דבר

21. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז אדר ב' תשע"ט, 03 אפריל 2019, במעמד הצדדים.